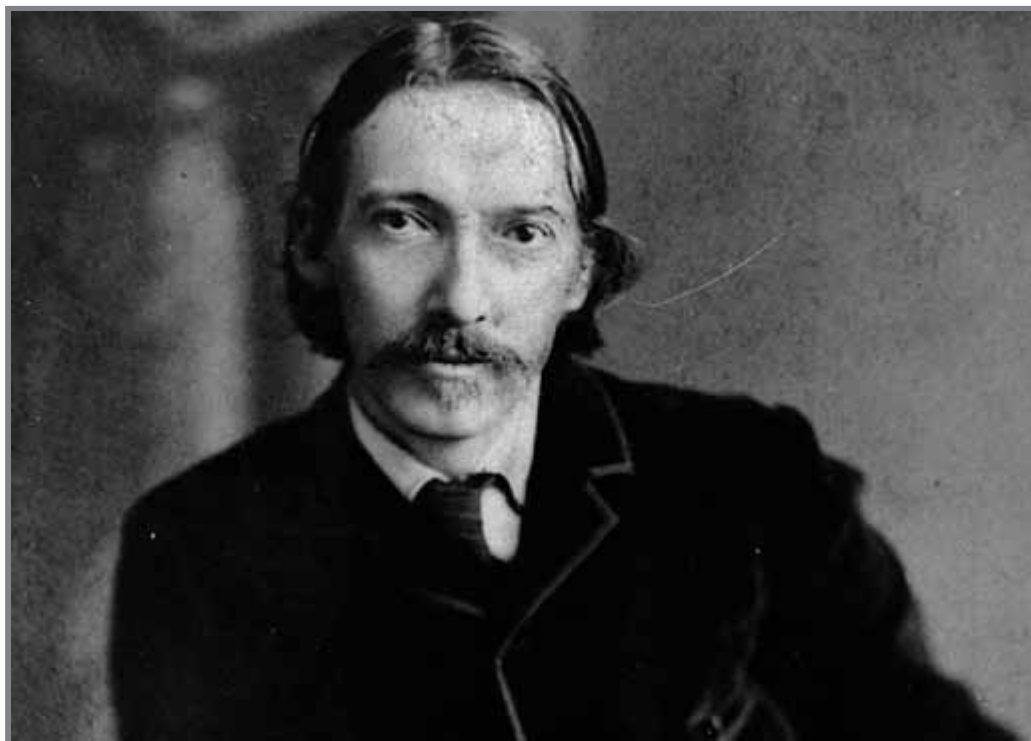

Contra els escriptors rondinaires

De manera periòdica topem amb autors que lamenten, de manera pública i fins reiterada, que no es poden dedicar de manera professional a l'exercici de l'escriptura. Les causes que addueixen són diverses: la política cultural, el nivell educatiu dels lectors, l'opressió de les cultures veïnes, l'afany de lucre dels editors, etc. Culpables externs, vaja. L'any 1888, Robert Louis Stevenson va escriure un article dirigit a aquesta mena de rondinaires, que Viena ha inclòs a *En defensa dels ociosos*, un recull traduït amb elegància per Xavier Zambrano.

En les deu pàgines de *Carta a un jove que vol abraçar la carrera artística*, Stevenson en té prou per liquidar la qüestió. En primer lloc, diferencia la vocació de la temptació. Distingir-les no és difícil: una de les característiques de la vocació és posseir "un esperit prou candorós per prendre's les minúcies més trivials de l'ofici amb una seriositat més pròpia de l'administració d'un imperi". Si disposeu d'aquest esperit, endavant. La recompensa que obtindreu practicant l'escriptura o qualsevol altra art serà considerable. Si a més a més resulta que voleu cobrar, només teniu dues solucions: o bé us procureu un mecenes, o bé us procureu un mercat. Stevenson, en tot cas, postula un esforç sostingut, i una frugalitat considerable.

Un altre dels articles del llibre es titula

El gran Stevenson ens arriba de nou en català a través de Viena Edicions ARXIU

Vellesa rondinaire i joventut. Publicat originalment el 1878, hauria de ser de lectura obligatòria a totes les universitats i a tots els geriàtrics. Anys abans d'escriure *L'illa del tresor* i *Lestrany cas del doctor Jekyll i Mr Hyde*, Stevenson hi estableix les tendències de cada edat, que no considera gaire encertat alterar. Segons ell, resulta tan poc aconsellable que un jove sigui prudent com que una persona gran es mostri agosarada.

Segurament és per això que m'esgarrifo cada vegada que sento un jove queixant-se de les poques oportunitats que se li presenten de viure del que escriu. Endavant, i sense por, li diria Stevenson, que tens l'edat de conquerir, i no pas la de buscar seguretats, que ja t'arribarà més endavant. Tolstoi ja ho havia establert a *Anna Karènina*: "Ningú no està content de la seva sort, i tothom n'està del seu talent." *

S

Stevenson considera poc aconsellable que un jove sigui prudent i que una persona gran es mostri agosarada

TRUQUEN! ARNAU PUIG

Els humans creadors de llur mode existencial

Els catalans ho sabem a bastament això; el món que tenim ens l'hem fet i afaiçonat segons les possibilitats d'acció des que Jofre el Pelós, després d'haver conquerit unes terres, decidí repoblar-les, eixamplar-les, construir i facilitar que aquells subjectes –en aquell moment entesos com seus però més tard entesos com els garants d'una qualitat d'existència al bell mig d'altres humans– creessin el seu model d'existència, que fou el de treballar fins aconseguir fer propis els resultats de l'acció enginyosa sobre la natura i la interrelació entre els que la conreen.

Els humans, si som creadors, tendim a donar sentit al que ens envolta. Cada grup, cada clan, cada societat, cada entitat i/o cada penya del tipus social que sigui, en funció de criteris que emanen i sorgeixen en relació amb l'esforç llur, i imposa l'emplaçament en un indret natural i/o circumstància especial, donen forma, sentit i tret diferencial a l'entorn que han elaborat i creat. D'això en diem emplaçar-se al món i mostrar-lo com una de les seves facetes possibles.

Cada persona, els humans en general, som creadors de la nostra imatge i en con-

seqüència de tot allò que en diem cultura, cadascú, obvi, la seva, individual o per grups emparaulats o associats. El món, com va dir un filòsof, és la nostra representació i el que mostrem és el que som. La nostra voluntat –dèbil o forta en relació amb circumstàncies o estratègies– és la que decideix la nostra realitat.

A vegades sembla que aquests mots només signifiquin paraules i bones intencions. No és així: el que passa és que un concepte de la societat entre dominants i dominats desdibuixa una realitat que, tanmateix, sempre acaba surant. *

Opinió